

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੱਤ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਭੂਤ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੱਜ ਕਰੋ ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ! ਬਾਪ ਜੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚੱਲੋਗੇ ਤੇ ਉੱਥੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਆਦਿ ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਂ ਹੋਏਗੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਏਗੀ ਉਹੀ ਚੱਲੇਗੀ। ਫੇਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਬਦਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਉਵੇਂ - ਉਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਸੈਟਰਸ ਤੇ ਵੀ ਜੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਮੱਤ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੇ ਭੂਤ ਸਭ ਭੱਜ ਜਾਣ। ਬਾਪ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। 5 ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ, ਕਾਮ, ਕਰੋਧ ਆਦਿ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਕੋਈ ਈਸ਼ਵਰ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹੋ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰਵ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਫੇਰ 5 ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਏਗੀ! ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਰਾਵਣ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਜੱਜ ਕਰੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਉਸ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਅਤੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ 5 ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਾਲ ਹੈ ਹੀ ਡੀਟੀ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਹੈ ਡੇਵਿਲ ਵਰਲਡ। ਡੇਵਿਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਸੁਰ ਨੂੰ। ਕਿੰਨਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੌਜ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ, ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਫੇਰ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਦਾ ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਵੈ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮਤਲਬ ਇਹ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋਈ ਹੈ। ਉੱਠਦੇ, ਬੈਠਦੇ, ਤੁਰਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਕਹਿਣਾ ਤੇ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਸੀ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡਾ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਿਊ ਵਰਲਡ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰਿਸਤਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦਿੱਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਨਾ ਪੁਰਾਣੀ, ਨਾ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰਿਸਤਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਏਗਾ। ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕੈਪੀਟਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਏਗਾ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ, ਸਾਡਾ ਹੀ ਰਾਜ ਹੋਏਗਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਸਤਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕੈਪੀਟਲ ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੀ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਸੈਂਟਰ (ਵਿਚਕਾਰ) ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਾਪ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਜਯੰਤੀ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਵਿਦਵਾਨ ਆਦਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਕੀ ਹੈ ਤੇ ਮਨਾਉਣਾ ਕੀ! ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਜੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ, ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦਿਨ, ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਤ। ਤੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਅੰਧਾਕਲਪ ਹੈ ਸੋਝਰਾ, ਅੰਧਾਕਲਪ ਹੈ ਹਨੇਰਾ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਤੀਕ - ਤੀਕ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਿਲਕੁਲ ਇਜ਼ੀ ਹੈ, ਸਹਿਜ ਯੋਗ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ। ਫੇਰ

ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਫੇਰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਹੈ ਠੀਕ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯੋਗ। ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਠਯੋਗ ਆਦਿ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬਾਪ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਤਿੰਨ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਉੱਥੇ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੈ! ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯੋਗ। ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਅਣਕਾਮਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਟੈਮਪੂਰੀ ਲੇਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਸੇ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। 60 ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੱਠ ਲੱਗੀ ਲੱਠ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭਨੂੰ ਲਾਠੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਭ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ, ਨਿਰਵਾਣਯਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ, ਸਵੀਟੈਸਟ ਹੋਮ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੀ ਕਿੰਨੀ ਅਥਾਹ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੱਕਰ ਫਿਰਕੇ ਆਏ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਗਪੜੇ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਤੇ ਫੇਰ ਰੈਸੂ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਰੈਸੂ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੈਸੂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਾਇਲੈਂਸ ਹੋਮ, ਇਨਕਾਰਪੇਰਿਅਲ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਹੈ ਸਬੂਲ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਉਹ ਹੈ ਮੂਲ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟਾ ਰਾਕੇਟ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਤਿੱਖਾ ਭੱਜਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭਤੋਂ ਤਿੱਖਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟਿਆ ਤੇ ਇਹ ਭੱਜਿਆ, ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰੇ ਟਾਈਮ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਕਿੰਨਾ ਏਕਯੁਰੇਟ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਨੇਕਯੁਰੇਸੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਏਕਯੁਰੇਟ ਟਾਈਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਪਵੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਭਗਵਾਨ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਮੈਂ ਸ਼ਿਵ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਕ ਪੈ ਗਿਆ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਆਸੂਰੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਹੈ ਬਾਬਾ, ਬੁੱਢੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਲਵ ਨਾਲ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਵ ਨਾਲ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਉਦੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਆਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹੈ ਮੈਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਏਕਯੁਰੇਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਕੋਈ - ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਠੀਕ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਉਮਰ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਉਮਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ ਵਕਤ ਹੋਏਗੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਉਮਰ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਹੋਏਗੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਮਰਲੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਹ ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਬਾਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਕਿਵੇਂ? ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਨੇ - ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। 84 ਲੱਖ ਦਾ ਤੇ ਹਿਸਾਬ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ, 84 ਲੱਖ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਅਪਰੰਮਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਘੋਰ ਨਰਕ, ਬਿਲਕੁਲ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇੱਕ - ਦੋ ਤੇ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਣਾ - ਇਹ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ ਦਾ ਅੰਤ। ਇਹ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਅੰਤਿਮ। ਫੇਰ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਹੋਏਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਯੱਗ ਰਚੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਯੱਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਵਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਸਭ ਸਵਾਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਨਿਰਵ੍ਰਿਤੀਮਾਰੂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈ ਸੰਨਿਆਸ। ਕਿਸਦਾ ਸੰਨਿਆਸ? ਘਰਬਾਰ ਦਾ। ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਲੋਕੀਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਭਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਆਟਾ ਲੈਂਦੇ ਸੀ, ਰਸੋਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੰਦ - ਮੂਲ - ਫਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਯਾਨ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਇਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ, ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਸ਼ ਵਰਲਡ। ਉਹ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਸ਼ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ, ਵਾਇਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਇਸਲਈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਬਾਪ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤੁ ਦੇ ਪਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਨ। ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ... ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ - ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਈਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀਏ ਤੇ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਹੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ! ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਹੈ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ... ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿਮ ਕਰੇ। ਇਹ ਕਲਯੁੱਗੀ ਦੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਦੈਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਫੇਰ ਹੋਣਗੇ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੇ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤੇ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ, ਮਾਰਾਮਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਹੀ ਕਲਯੁਗ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਾਨੀ ਜਾਨਨਹਾਰ ਮਤਲਬ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਯੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਸਭ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਇਸ ਰੁਦ੍ਰ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਹੁਣ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ (ਪਾਵਨ) ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੀ ਸੁਖਸ਼ਮ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਕੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਚਿੰਤਕ ਭਵ ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਰਿਪਿਟ ਕਰਨਾ, ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੀ ਸਵਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸਵਚਿੰਤਨ ਮਤਲਬ ਆਪਣੀ ਸੁਕਸ਼ਮ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ, ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ -ਛੋਟੀ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਕੇ ਮਿਟਾਉਣਾ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਸਵਚਿੰਤਕ ਬਣਨਾ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਮਨਨ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਜ਼ ਕਰ ਧਾਰਨਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ, ਖੁਦ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ, ਇਸਦੀ ਹੀ ਮਾਰਕਸ ਫ਼ਾਈਨਲ ਰਿਜ਼ਲਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਰ ਸਮੇਂ ਕਰਨ -ਕਰਨਾਵਨਹਾਰ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮੈਪਨ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ।

*****